

365 PLANTS

Mariëlle Videler

Plant Dag

'Jaa, ze zijn open geplopt, zo mooi,' app ik woensdagochtend naar een goede vriend. Nog voor de majestueuze magnoliaboom ook maar één groen blaadje toont, likken de bloembladeren de winter van de kale takken. Drie etages hoog reikend, grenst de boom aan de gemeenschappelijke binnentuin bij mijn Artist House. Een van de weinige plekken in de stad waar bomen en struiken veilig zijn voor planologische tekentafels die kale zichtlijnen propageren. Hier woont een omvangrijke mussengemeenschap, merels, koolmezen, pimpelmezen en uiteraard een groepje stadsduiven. De parkieten, grote vijanden van de kleine vogeltjes, komen slechts af en toe op bezoek. Misschien dankzij het eksterpaar dat in de hoge boom pal naast de magnolia nestelt. Zij regeren met harde bek over de tuin. Ooit was ik getuige van de noodkreeten van een spreuwenouder die vanaf de waslijn haar jong weer tot leven probeerde te krijzen.

Heerlijk uitgeslapen kwam ik de volgende ochtend met natte haren onder de douche vandaan. Al

Plant Day

'Yeah, they plopped open, it's so beautiful,' I said in a text message to a good friend Wednesday morning. Before the green leaves had shown on the majestic magnolia tree, the flower petals washed the bare branches clean of winter. Three levels high, the tree adjoins the communal courtyard behind my Artist House. One of the few places in the city where the trees and bushes are safe from the drawing boards of city planners propagating clear lines of sight. This place houses a large sparrow community, blackbirds, coal tits, blue tits, and of course, a group of city pigeons. The parquets, enemy number one of the small birds, only visit every so often. Perhaps thanks to the magpie couple that nests in the high tree next to the magnolia. They rule the garden with a formidable beak. Once I witnessed the cries of a sparrow who tried to cry her baby bird back to life from the washing line.

Well rested and with wet hair, I stepped outside the shower the following morning. Slaloming around my work, I walked through

slalomend mijn werk negerend liep ik in mijn witte badjas door het atelier. Toen ik de rolgordijnen omhoogtrok, drong ineens het geluid van een elektrische zaag tot mij door. Oh nee FUCK: de magnoliaboom wordt omgezaagd. Meestal hoor ik op soortgelijke onheilspellende momenten verschillende stemmen in mijn hoofd die me weerhouden actie te ondernemen. In een doorgaande beweging smeed ik mijn badjas op de grond, greep willekeurige kleren, ritste mijn laarzen dicht en rende zonder jas naar buiten. De hoek om naar de voordeur van het betreffende appartement, de deurbel een paar keer geprobeerd, dan terugsnelend naar mijn voordeur, door de gang naar de binnentuin richting magnoliaboom...

Wanneer noem je een plant een boom?

Ik knip elke dag een plant uit dik Italiaans papier. Langzaam ontstaat er een landschap uit louter zwart-witte planten. De planten zijn deel van een drielুক waaraan ik werk: 365 BIRDS, 365 PLANTS en 365 INSECTS. Na in 2019, met heel fijn potlood,

my studio in my white bathrobe. When I pulled up the blinds, I was suddenly hit by the sound of the electric saw. Oh no FUCK: they are taking down the magnolia tree. In moments such as these, I usually hear a cacophony of voices in my head that prevent me from action. But not this time; in one continuous move I dropped my robe on the floor, grabbed a handful of clothes, zipped up my boots and ran outside without a coat. Around the corner, towards the front door of the apartment in question, tried the doorbell a couple of times, ran back to my front door, through the hallway to the courtyard, headed for the magnolia tree...

When do you call a plant a tree?

Each day I cut out a plant from thick Italian paper. Slowly a landscape appears of exclusively black and white plants. The plants are part of a triptych I am working on: 365 BIRDS, 365 PLANTS and 365 INSECTS. After a year of drawing birds with a fine-lined pencil in 2019, I now use a small pair of scissors and black ink. Like last time, I do *not* work based on observation.

een jaar lang elke dag een vogel te hebben getekend, gebruik ik nu dagelijks een kleine schaar en zwarte inkt. Ik werk opnieuw *niet* naar de waarneming. Marianne North, een Engelse kunstenaar (1830-1890), schilderde tropische gewassen tijdens haar wereldreizen. In een boek over de geschiedenis van de Londen- se Kew Garden, waar honderden schilderijen de muren van haar privé-museum volledig bedekken met botanisch exotisme, is een foto van North afgebeeld. Ze heeft haar schildersezal pal voor een metershoge cactus opgesteld. Een klein klapkrukje bezwijkt bijna onder haar lange, getailleerde, gitzwarte jurk. In mijn atelier transformeer ik papier tot planten, zonder naar een echte plant te kijken en zonder eraan te denken; vanuit intuïtief en fysiek opgeslagen kennis. Die herhalende handeling fascineert me. Elke dag stroomt er iets uit mijn lijf; het is net als ademhalen. Het principe is steeds hetzelfde, maar alle losse factoren brengen de nuances aan. Zoals een middeleeuwse monnik die werkte aan miniaturen in een getijdenboek daal ik in de loop van het jaar via het ritme van de rituu-

Marianne North, a British artist (1830-1890), painted tropical landscapes while traveling the world. In a book about the history of the Kew Garden in London, where hundreds of paintings cover the walls of her private museum with botanical exoticism, we find a picture of North. She has put up her easel right in front of a cactus of several meters. A small stool nearly collapses from under her long, tailored, jet black dress. In my studio, I transform paper into plants without really looking at them or even thinking about them; I work from intuition and embodied knowledge. The repeating exercise fascinates me. Each day something flows from my body; it reminisces breathing. The principle remains the same, but the individual factors bring nuance. Akin to a Medieval monk working on miniatures in a breviary, I descend over the course of a year, guided by the rhythm of this ritual act, into the world of plants. Why do we primarily stimulate one another in our drive upwards, to the top? Plants grow in two directions, towards the light and down below, into the dark depths of the soil. By using a pair of scissors, the process

ele handeling af naar de wereld van de planten. Waarom stimuleren wij mensen elkaar voornamelijk in een drang naar omhoog, naar de top? Planten groeien in twee richtingen; richting het licht en naar beneden, het donker in diep onder de grond. Door het gebruik van een schaar verbindt het proces zich met het gedrag van de bladsnijdersmierenⁱ, het afknippen van plantenⁱⁱ voor hallucinerende dranken en het gouache knipwerk van kunstenaar Henri Matisse. Zijn met enorme schaar uitgeknipte monumentale en kleurrijke papierknipselsⁱⁱⁱ zag ik in 2015 in een grote solotentoonstelling in het Stedelijk Museum. In tegenstelling tot Matisse beschilder ik de plant pas na het knippen en gebruik ik uitsluitend zwarte inkt. Gaandeweg leer ik van de eeuwenoude techniek *ink-washing*. Zo realiseerde ik mij op een gegeven moment dat ik de planten niet alleen maak maar in samenspel met water. Water stroomt over het papier zoals van een berg, altijd naar het laagste punt richting de oceanen. Gisteren ontdekte ik met een schok dat de penselen waarmee ik schilder van eekhoornhaar worden ge-

connects to the behaviour of leaf-cutter antsⁱ, the cutting of plantsⁱⁱ for hallucinating drinks , and the gouache cuttings of artist Henri Matisse. I saw his monumental and colourful paper cut-outsⁱⁱⁱ, made with an enormous pair of scissors, in a large-scale solo exhibition at the Stedelijk Museum in Amsterdam in 2015. Unlike Matisse, I only paint the plants after cutting, and I exclusively use black ink. Along the way, I learn about the ancient technique of ink-washing. This is how I realized that I do not make the plants alone but in an interplay with water. Water flows on paper, as it does from a mountain, always towards the lowest point, in the direction of the oceans. Yesterday I was shocked to discover that the brushes I use are made of squirrel hair. Squirrels seem to love the buds of a magnolia.

However, we didn't find a squirrel today, but a man with an electric saw in the magnolia tree. Calling out from across the bushes, I try to get his attention. Fortunately, he wasn't wearing ear muffs. 'Can we talk for a minute?' I asked, as the follow-up tumbles out of my

maakt. Eekhoorns schijnen dol te zijn op de knoppen van een magnolia.

Vandaag zat er echter geen eekhoorn maar een man met een elektrische zaag in de magnolia-boom. Over de struiken heen roepend probeerde ik zijn aandacht te trekken. Gelukkig droeg hij geen oorbeschermers. 'Kunnen we even praten,' vroeg ik en vrijwel direct floepte uit mijn mond: 'ik wil de kapvergunning zien.' 'Ik ben slechts een uitvoeder,' antwoordde hij en vervolgde, 'wacht, ik bel mijn baas even.' Voor ik het wist had ik de aannemer aan de telefoon die, toen hij in de gaten had niet met de gemeente maar met een burger van doen te hebben, steeds onbeleefder werd. Hij beweerde een vergunning te hebben en die moest ik zelf gaan zoeken als ik die wilde zien. 'Ik ga de politie bellen,' zei ik pocherig, zijn toon overnemend. De man met de zaag versterkte zijn middenpositie op het boomslachtveld. Tot mijn verbazing zei hij dat hij wel even wilde wachten met zagen. Terwijl ik gehaast terug naar huis liep, zag ik beelden voor me van milieuactivisten die bossen probeerden te bescher-

mouth: 'I want to see the chopping permit.' 'I merely execute the job,' he answered, and continued, 'wait, I'll call my boss.' Before I knew it, I was speaking to the contractor, who became increasingly rude as he realized he wasn't talking to the municipality but a civilian. He claimed to have a permit, and I would have to find it myself if I wanted to see it. 'I'm going to call the police,' I said, bragging, trying to match his tone. The man with the saw strengthened his central position on the tree battlefield. To my surprise, he was willing to hold off the chopping process. As I rushed back home, images flashed in front of my eyes of environmental activists attempting to protect forests by chaining themselves on plateaus high up in trees for days, when finally, a military unit would drag them out of their position. Pride! Today the police probably wouldn't even ride out, just as the contractor predicted in response to my fruitless act. I was left to the slow path of the bureaucratic woods. Filled with adrenaline, hands shaking, I looked up the district's phone number. To my delight, a woman with a listening ear picked up,

men door zich dagen aaneen op plateaus hoog in bomen vast te ketenen en daar uiteindelijk door de ME uit worden gesleurd. Hoogmoed! Vandaag zou de politie, zoals de aannemer in reactie op mijn vruchteloze actie voor-spelde, waarschijnlijk niet eens uitrijden. Mij restte het trage pad door een bureaucratisch woud. Vol adrenaline zocht ik met trillende vingers het telefoonnummer op van het Stadsdeel. Tot mijn verheugde kreeg ik een mevrouw met een gewillig oor aan de lijn die vrijwel direct naarstig opzoek ging naar de betreffende vergunning in het systeem. Ik hoorde haar zeggen dat er informatie over een aanstaande bodemsanering op haar scherm verscheen, maar niks over een kapvergunning. In haar stem hoorde ik spijt. 'Ik kan je hiermee helaas niet helpen, Handhaving wel, maar die zijn niet telefonisch bereikbaar.' Niet wetend hoe lang de boom nog overeind zou staan schreven we een urgente mail aan de afdeling Toezicht, Handhaving Bouw & Gebruik. Nadat ik heb opgehangen besepte ik dat ik de boom moest loslaten. Toch besloot ik nog even polshoogte te nemen in de binnentuin. Wel-

who almost immediately started her search for the relevant permit. I heard her say that information on soil sanitation appeared on her screen, but nothing about a chopping permit. In her voice, I heard regret. 'I can't help you, unfortunately, but maintenance can; however, they can't be reached by phone.' Not knowing how much time the tree had left, we proceed to write an urgent email to the Supervision, Maintenance, Construction & Use department. After hanging up, I realize I need to let go of the tree. Still, I decide to go and check the situation in the courtyard. I might be able to encourage the man to delay the chopping a little longer. This turned out to be wishful thinking. While I had been away, the tree had been chopped to about 40 cm above the ground. The man with the saw told me that his boss had shown up immediately to push him to finish the chopping process.

Does the stem have a width of at least 31 cm at the height of 1.30 m?

And still the day proved to be exhilarating. I received an email

licht kon ik de man aanmoedigen het zagen langer uit te stellen. Dat bleek ijdele hoop. In de tussentijd was de boom tot zo'n 40 cm boven de grond afgezaagd. De man met de zaag vertelde me dat zijn opdrachtgever direct naar hem toe gereden was om aan te dringen de boom helemaal om te zagen.

Heeft de stam op 1.30 m hoogte een omtrek van minimaal 31 cm?

En toch werd het een enerverende dag. Ik kreeg een email van de afdeling Toezicht. Een meneer informeerde mij over de regelgeving omtrent het kappen van een boom. Indien twee volwassen handen - met de armen recht vooruitgestoken - een stam nog net of niet meer kunnen omsluiten, heb je een kapvergunning nodig. Op illegaal kappen staat geen boete zoals ik zelf had bedacht, maar de plicht tot het herplaatsen van een boom. Mijn woede laaide direct weer op. Ik greep mijn mobieltje en meetlint en ging terug naar de binnentuin om bewijsmateriaal te verzamelen. Snel wurmde ik me tussen stekelige klimplanten door, langs de groen uitgeslagen vervallen

from the Department of Supervision. A man informed me about the legal framework when it comes to chopping a tree. If two adult hands - with both arms pointing straight forward - could not, or just barely, enclose the tree, then you need a chopping permit. As I imagined, illegal chopping isn't punished with a fine, but the obligation to replant a tree. I felt my anger flare up immediately. I grabbed my cell phone and measuring tape and went back into the courtyard to look for evidence. I made my way through the prickly climbing plants as fast as I could, along the green-stained, dilapidated fence that was about to come down. Until a couple of years ago, the empty apartment was rented to a striking woman. She always wore a snow-white turban, like a closed bud of a magnolia on top of her head. Now I stood in front of the freshly chopped trunk, in front of me a massive pile of branches, the blossoms dripping. I hastily took pictures of the stems. The width a whopping 48 cm!

The property owner would receive a request to replant a tree in

houten schutting die bijna om-
viel. Het leegstaande appar-
tement werd tot een paar jaar
geleden verhuurd aan een opval-
lende vrouw. Ze droeg altijd een
hagelwitte tulband, als een nog
gesloten knop van een magnolia
boven op haar hoofd. Nu stond ik
naast de vers afgezaagde stronk
en voor mij lag een enorme berg
takken waar de bloesem van af-
droop. Haastig maakte ik foto's
van de stamdelen. De omtrek
mat maar liefst 48 cm!

De vastgoedeigenaar zal worden
verzocht een boom terug te plan-
ten op dezelfde plek of op een
andere plek in de stad. Zou ik een
uitnodiging krijgen voor de Plant
Dag?

Die dag vergeet ik bijna een plant
te maken voor mijn kosmische
oase, 365 PLANTS. Ik knip een
hele kleine plant tevoorschijn.
Twee korte wortels wijzen rich-
ting de aarde. Fier steekt plant
08.04.2021 de bladeren aan flin-
terdunne stelen in de lucht.

Mariëlle Videler

the same place or elsewhere in
the city. Would I receive an invi-
tation for the Plant Day?

That day I almost forgot to make
a plant for my cosmic oasis, 365
PLANTS. I cut out a tiny plant. Two
short roots reach towards the
earth. Plant 08.04.2021 proud-
ly points its wafer-thin stems and
leaves up into the air.

Mariëlle Videler

ⁱ Bladsnijdersmieren komen voor in Zuid-Amerika. Deze mieren knippen met hun kaken kleine stukken blad uit en dragen dit naar hun nest.

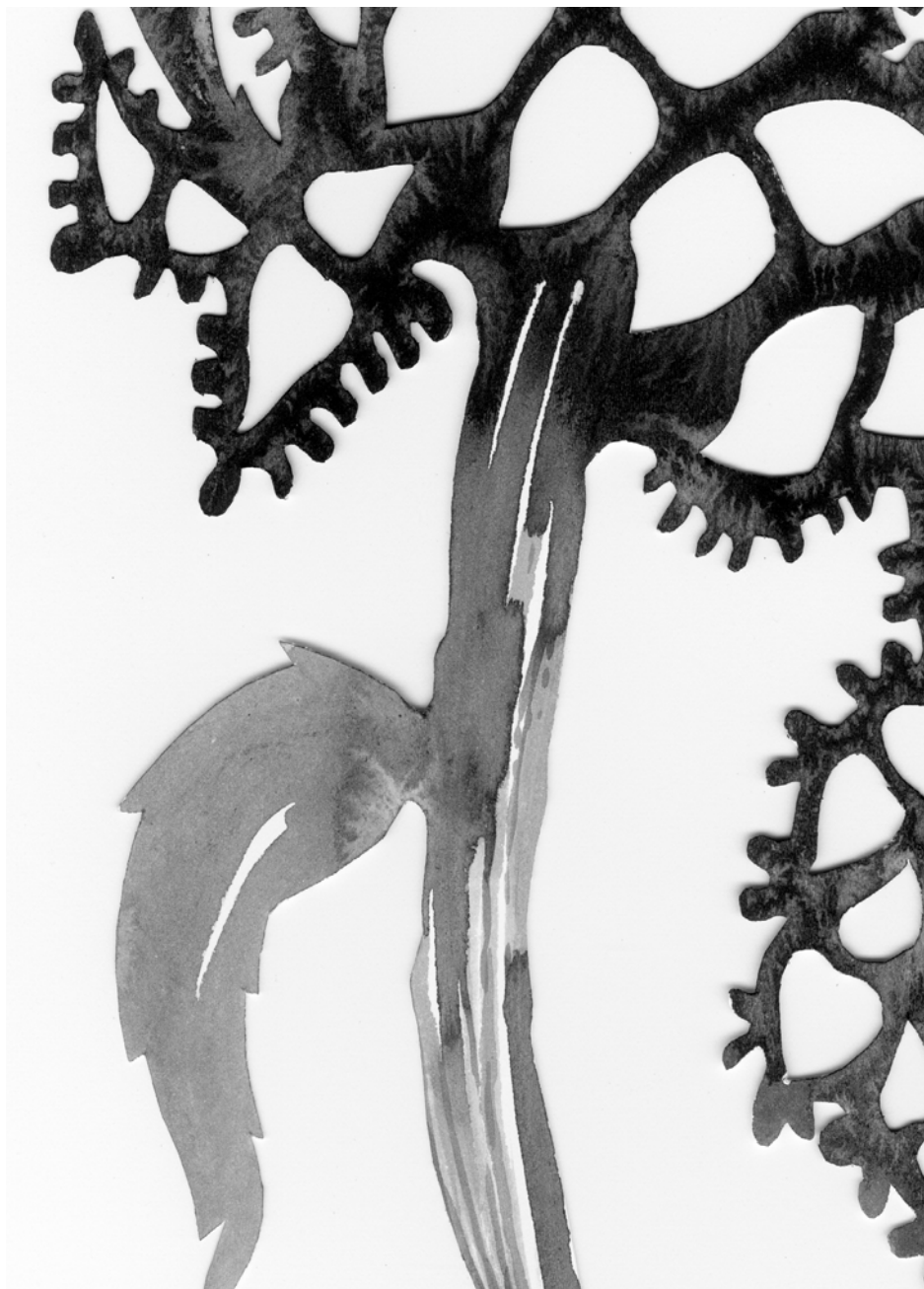
ⁱⁱ In 2020 hebben wetenschappers in Californië in een grot, prehistorische rotsschilderingen in combinatie met verwerkt materiaal van een Datura plant ontdekt.

ⁱⁱⁱ De papierenknipsels van Matisse zijn geïnspireerd op de textieldessins welke hij zag tijdens zijn reizen naar Tahiti en Hawaiï.

ⁱ Leave-cutter ants appear in South-America. These ants use their small jaws to cut out pieces of a branch and carry them into their nest.

ⁱⁱ In 2020 scientists in California discovered a cave with prehistoric rock paintings combined with processed material of a Datura plant.

ⁱⁱⁱ The paper cuttings of Matisse are inspired by textile designs he found during his travels to Tahiti and Hawaiï.

Deze publicatie maakt deel uit
Mariëlle Videler's project en installatie
365 PLANTS.

Het idee voor het drieluik 365 BIRDS,
365 PLANTS, 365 INSECTS ontsproot
uit een ontmoeting in 2016, met kun-
stenaar en plantexpert Abel Rodríguez
(Mogaje Guiju) in zijn huis in Bogotá,
Colombia. Bij het zien van één van zijn
kleurrijke tekeningen op de rauwe plek
waar hij werkt beseftte Mariëlle Videler
pas helemaal dat hij zijn oorspronkelijk
leefgebied, het Amazone socio-eco-
system aan de Igaraparaná rivier, be-
lichaamd en dat hij dit deelt via zijn
werk. 'Kenniss zit in je *canasto*', vertelde
Abel haar, in je borstkas samen met je
hart.

365 PLANTS
23.10.2020 - 22.10.21

Essay: Mariëlle Videler
Redactie: Miek Zwamborn
Vertaling: Rosa Paardenkooper
Ontwerp: Mariëlle Videler
Fotografie: Maarten Nauw

Met dank aan Hartwig Art Foundation,
Mondriaan Fonds, CBK Zuidoost en
Casco Art Instituut.

Mariëlle Videler, 2021

This publication is part of Mariëlle
Videler's project and installation 365
PLANTS.

The idea for the triptych 365 BIRDS, 365
PLANTS, 365 INSECTS sprouted from a
meeting in 2016, with artist and plant
expert Abel Rodríguez (Mogaje Guiju)
at his house in Bogotá, Colombia. When
Mariëlle Videler saw one of his colour-
ful drawings in the raw place where he
works, she fully realized that he embo-
dies his original habitat, the Amazon
socio-ecosystem on the Igaraparaná
River, and shares this through his work.
'Knowledge is in your *canasto*', Abel told
her, in your chest along with your heart.

365 PLANT
23.10.2020 - 22.10.21

Essay: Mariëlle Videler
Editor: Miek Zwamborn
Translation: Rosa Paardenkooper
Design: Mariëlle Videler
Photography: Maarten Nauw

Thanks to Hartwig Art Foundation,
Mondriaan Fund, CBK Zuidoost and
Casco Art Institute.

Mariëlle Videler, 2021